

# ODA A BARCELONA (1883)

Jacint Verdaguer

Quan a la falda et miro de Montjuïc seguda,  
m'apar veure't als braços d'Alcides gegantí  
que per guardar sa filla del seu costat nascuda  
en serra transformant-se s'hagués quedat aquí.

I en veure que treus sempre rocam de ses entranyes  
Per' tos casals, que creixen com arbres en saó,  
apar que diga a l'ona y al cel y a les muntanyes:  
- Mireu-la: òs de mos òssos, s'es feta gran com jo!

Per' que tes naus, que tornen ab ales d'aureneta,  
vers Cap-del-Riu, a l'ombra no es vagin a estellar  
ell alça tots los vespres un far ab sa mà dreta  
i per' guiar-les entra de peus dintre la mar.

La mar dorm a tes plantes besant-les com vassalla  
que escolta de tos llavis el còdic de ses lleis;  
y, si li dius "Arrera!" fa lloc a ta muralla  
com si Marquets i Llances encara'n fossin reis.

En nàixer amaçona, de mur te coronares,  
més prompte ta creixença rompé l'estret cordó;  
tres voltes te'n cenyires, tres voltes el trencares,  
per sobre'l clos de pedra saltant com un lleó.

Per què lligar-te'ls braços ab eix cinyell de torres?  
No escau a una matrona la faixa dels infants;  
més val que l'enderroquis d'un cop de mà, i esborris.  
Murallés vols ciclòpees? Déu te les da més grans.

Déu te les da d'un rengle de cimes que't coronen,  
gegants de la marina dels de muntanya al peu,  
que fermes de l'un a l'altre les aspres mans se donen,  
formant a tes espatlles un altre Pirineu.

Ab Montalegre encaixa Nou-pins; ab Finestrelles,

Olorde; ab Collcerola, Carmel y Guinardons;  
els llits dels rius que seguen eix mur són les portelles;  
Garraf, Sant Pere Martir y Montgat, els torreons.

L'alt Tibidabo, roure que sos plançons domina,  
és la soperba acròpolis que vetlla la ciutat;  
l'agut Montcada, un ferro de llança gegantina  
que una niçaga d'hèroes plantada allí ha deixat.

Ells sien, ells, els termes eterns de tos eixamples;  
dels rònecs murs a trossos fes-ne present al mar,  
aon d'un port sens mida seran els braços amples  
que'l puguem ab sos boscos de naus empresonar.

Com tu devoren marges y camps, y es tornen pobles,  
els masos que't rodegen, ciutats els pagesius,  
com nines vers sa mare corrent a passos dobles;  
a qui duran llurs aigues sinó a la mar, els rius?

Y creixes y t'escampes; quan la planície't manca  
t'enfiles a les costes doblant-se a llur jaient;  
en totes les que't volten un barri teu s'embranca,  
que, onada sobre onada, tu amunt vas empenyent.

Geganta que tos braços avui cap a les serres  
extens, quan hi arribis demà, doncs, què faràs?  
Faràs com eura immensa que, ja abrigant les terres,  
puja a cenyir un arbre del bosc ab cada braç.

Veus a ponent estendre's un prat com d'esmeralda?  
Un altre Nil el forma de ses arenes d'or,  
aon, si t'estreteja de Montjuïc la falda,  
podrien eixamplar-se tes tendes y ton cor.

Aquelles verdes ribes florides que'l sol daura,  
Sant Just Desvern que ombregen els tarongers y pins,  
De Valldoreix els boscos, d'Hebron y de Valldaura,  
Teixeixen ta futura corona de jardins.

Y aqueix esbart de pobles que viuen en la costa?  
Són nimfes catalanes que't venen a abraçar,  
gavines blanquinoses que'l vent del segle acosta,  
perquè ab tes ales d'àliga les portis a volar.

La Murta, un jorn, la Verge del Port, la Bonanova,  
seran tots temples, si ara lo niu de tots amors;  
els Agudells, en blanca mudant sa verda roba,  
abaixaran ses testes per'ser tos miradors.

Junyits besar voldrien tos peus ab llurs onades,  
esclaus de ta grandesa, Besòs y Llobregat,  
y ser de tos reductes troneres avançades  
els pits de Catalunya, Montseny y Montserrat.

Llavors, llavors al témer que'ls vols per capsalera,  
girant els ulls als Alps el Pirineu vehí,  
demanarà, aixugant-se la blanca cabellera,  
si la París del Sena s'es trasplantada aquí.

(...)